

KARAKTÄRSDANING

Inledning

I vårt studium av reglerna för vit magi är deras tillämpning på det magiska arbetet det mindre viktiga. Viktigare är aspirantens skolning och karaktärsdaning. Det magiska arbetet förutsätter nämligen att han har byggt upp en god karaktär, att han har utbildat sig för tjänande, att hans strävan mot det högre är sann och stadig, att han lever rent och osjälviskt och att han har till del bemästrat meditationen i dess egentliga innebörd.^{1.1.10, 9.5.10}

Hur kunskapen skall tillämpas på manifestation av krafter i världen får bli en senare fråga. Nu är syftet ett annat: att aspiranterna skall fatta ett mentalt intresse för andrajaget och att stärka detta intresse, så att det alstrar en kraft hos dem som är tillräcklig för att driva dem framåt.^{1.1.10}

Karaktärsdaningens nödvändighet

Aspiranter skulle förvånas, om de kunde se sina motiv såsom planethierarkins medlemmar ser dem. Blandade motiv är de vanligaste. Oblandat, enhetligt motiv är sällsynt, och där det förekommer, blir det alltid framgång, så att målet nås. Ett dylikt enhetligt motiv kan vara alltigenom själviskt och personligt, höra uteslutande till förstajaget, eller osjälviskt, höra uteslutande till andrajaget, och allt däremellan. Vad aspiranter beträffar är motivet blandat i olika grader. Kraften motsvarar avsiktens enhetlighet och graden av målmedvetenhet.^{9.6.16}

Alla verkliga aspiranter vet emellertid att hindren är utan tal, reser sig överallt. Tillspetsad målmedvetenhet kan aspiranterna ibland uppnå i höga stunder, men sådana varar inte. Det finns hinder i det fysiska, i arvet och miljön, i karaktären, i tiden och omständigheterna, i såväl den kollektiva som den individuella skörden. Vad skall aspiranterna då göra? Det finns bara ett svar på frågan: håll ut! Misslyckande hindrar aldrig framgång. Svårigheter utvecklar själsstyrkan. Framgångens hemlighet ligger i att alltid stå stadig och att vara opersonlig.^{9.6.19}

Alla som arbetar i världen bör inse behovet av icke-identifiering och tiggande. Det arbete, som ligger framför varje aspirant, som läser dessa anvisningar, måste bestå i att odla en inställning av icke-identifiering. Det är en mental icke-identifiering, som möjliggör för tänkaren att alltid leva i det högre mentala och det kausala (47:2-4) och att från detta centrum av frid lugnt och mäktigt utföra det arbete han gjort till sin uppgift. Han arbetar i människornas värld. Han älskar och tröstar och tjänar. Han fäster intet avseende vid vad hans personlighet tycker om och inte tycker om eller vid dess fördomar och böjelser. Han står som en orubblig klippa och räcker en fast hand i mörkret till alla han når. Odlandet av icke-identifiering med förstajaget och identifiering med andrajaget och i synnerhet 45:4 skär i själva rötterna till människans liv men ger tusenfalt igen för allt det skär av.

Om identifiering och om behovet av att utveckla förmågan av icke-identifiering har mycket skrivits. På grund av de krav det nuvarande läget ställer uppmanas alla aspiranter att sluta med att bara läsa om och tänka på icke-identifiering och i stället också börja öva den och framvisa den.

Varför är icke-kritik ett väsentligt krav? Därför att kritiken (analys och följaktligen åtskillnad) är det framträdande kännetecknet för mentala typer och även för alla integrerade förstajag. Eftersom kritiken är en mäktig faktor vid aktiveringen av mental- och emotionalmateria och därför gör ett starkt intryck på hjärncellerna och formuleras i ord. Eftersom i ett plötsligt utbrott av kritiskt tänkande hela personligheten kan aktiveras till en mäktig samordning men av ett felaktigt slag och med katastrofala resultat. Eftersom kritiken är en förmåga hos det lägre mentala och som sådan kan sära och skada, kan ingen människa gå vägen framåt, så länge hon avsiktligt tillfogar andra sår, skada och smärta.^{9.6.20-22}

Hierarkins maning till tjänande möter vanligen gensvar, men detta gensvar är färgat av aspirantens förstajag med dess stolthet och äregirighet. Han inser verkligen behovet. Önskan att fylla det är äkta och uppriktig, längtan efter att tjäna och höja är verklig. Aspiranten vidtar åtgärder i avsikten att göra sig skickad att passa in i planen. Aspiranternas önskan och vilja att tjäna behöver visserligen inte ifrågasättas, men deras karaktärer och temperament är likväl sådana att de bereder hierarkin stora svårigheter, ty det är genom dessa aspiranter hierarkin måste arbeta.

Ofta är dessa icke önskvärda egenskaper latent och framträder inte förrän aspiranterna redan åtagit sig tjänandet. De vakande ledarna må ana att egenskaperna finns, men inte ens de har rätt att neka tillfället att tjäna. När dessa egenskaper framträder med fördröjning, ligger det tragiska i att inte bara aspiranten i fråga utan också många andra får lida, människor som dragits till tjänaren av den idealism han samtidigt visar. Den metod de stora använder – att söka rätt på dem som tränat sig någotsånär i mottaglighet och arbeta genom dem – medför vissa risker. Den vanlige välmenande aspiranten löper inte sådan fara som den mer framskridne och aktive lärjungen. Denne löper fara i tre avseenden och kan bringas ur jämvikt på tre sätt:

1. Hela hans förstajag stimuleras alltför starkt på grund av att han kommer i kontakt med både högre slag av förstajagsmedvetenhet (47:4) och även andrajagsmedvetenhet (47:2,3 och 46:6,7) liksom hithörande energier. Detta medför verklig fara, ty ännu vet han knappast hur han skall handskas med sig själv och är föga medveten om den risk han löper.

2. De människor han arbetar med utgör i sin tur hans problem. Deras girighet, deras smicker och beröm och deras kritik tenderar att lägga dimma i hans väg. Eftersom han inte är tillräckligt fri från identifieringar och andligen framskriden, vandrar han omtöcknad i ett moln av tankeformer och vet det inte. Sålunda förrirrar han sig och frångår sin ursprungliga avsikt och vet inte det heller.

3. Arbetet utsätter honom för ett sådant tryck att hans latent svagheter måste träda i dagen och han ibland visar tecken på att knäckas. Felen i förstajaget stärks, medan han söker utföra sitt särskilda slags tjänande av mänskligheten. Här menas det slags tjänande som han själv sökt och formulerat mot bakgrund av den egna personens äregirighet och maktbegär, också när dessa bara delvis eller rent av inte alls erkänns av honom själv. Han är naturligt nog ansträngd, och liksom en man, som bär något tungt uppför en brant kulle, märker han när det känns som tyngst och tenderar då att antingen fysiskt bryta samman eller att sänka sina ideal, så att han lämpar dem efter svagheter.

Lägg till allt detta den påfrestning tidsskedet självt och den lidande mänsklighetens allmän-tillstånd medför. Detta påverkar undermedvetet alla lärjungar och alla som nu arbetar i världen. Somliga visar tecken på att organismen är överansträngd, medan det emotionala och det mentala förblir balanserade och normala, sunt och rätt inriktade. Andra bryter emotionalt samman, vilket verkar på två sätt enligt aspirantens utvecklingsnivå. Antingen lär han sig genom påfrestningen icke-identifiering, vilken kan kallas själens försvarsmekanism i denna period av världsutvecklingen. Eller blir han alltmer nervös eller rent av neurotisk. Åter andra känner av trycket i mentalhöljet. De blir i vissa fall förvirrade, så att ingen sanning klart framträder för dem. De arbetar då vidare utan inspiration, eftersom de vet att detta är rätt och de även kommit in i arbetsrytmen. Andra griper tillfället när de ser det och litar därvid till sin inneboende självhävdelse (som är ett för de mentala typerna utmärkande fel) och bygger omkring sitt tjänande en struktur och form som i verkligheten förkroppsligar det som de önskar, det som de tror vara rätt men som är separativt och en produkt av deras mentalmedvetenhet men inte kausalmedvetenhet. Åter andra, kraftfullare och bättre inrätade, känner hela förstajagets tryck. Hos dessa lyssnar såväl det emotionala som det mentala både på vad som behövs och på vad planen i teoretisk mening kräver. De är på det klara över egna förmågors värde

och vet att de har något att komma med. Men de är fortfarande så fulla av förstajaget att deras tjänande gradvis och stadigt dras ner till detta förstajags nivå och därför färgas av sitt förstajags reaktioner, vad detta förstajag tycker om och vad det inte tycker om, dess personliga livstendenser och vanor. Dessa gör sig till sist gällande, och då blir det en arbetare som gör ett gott arbete men likväl fördärvar alltihop genom sin oinsedda separatism och sina personliga metoder. Detta betyder att en sådan arbetare samlar kring sig bara dem som han kan underordna sig och styra. Hans grupp är inte färgad av nya tidsålderns ideer utan av den centrala arbetarens separativa instinkter. Faran här är så subtil att lärjungen måste vara mycket omsorgsfull i självanalysen. Det är så lätt att trollbindas av de egna idealens och den egna visionens skönhet, av den egna ståndpunktens förmodade riktighet och likväl vara subjektivt påverkad av personligt maktbegär, äregirighet, avund gentemot andra arbetare och de många andra snaror som fångar den lärjunge som inte ser upp.

Men om aspiranter odlar verklig opersonlighet, om de utvecklar förmågan att stå stadigt, om de hanterar varje situation i en kärleksfull anda och om de vägrar att handla överilat och låta åtskillnad smyga sig in, kommer gruppen av sanna tjänare att växa, gruppen av dem som kan förverkliga planen och hjälpa fram den nya tidsåldern med allt det goda den för med sig.

För att göra detta måste de äga mod av sällsyntaste slag. Rädslan håller världen i sitt grepp, och ingen undgår dess inflytande. För aspiranten och lärjungen finns två slag av rädsla, som behöver särskilt beaktas. De rädslor, som dryftades tidigare i denna avhandling och de rädslor som är inneboende i själva tillvaron, är alla välkända för oss. De har sin rot i driftlivet (rädsla för fattigdom, rädslor som uppstår ur sexuallivet, fysisk rädsla och skräck, rädsla för det okända, med den allt behärskande rädslan för döden, som präglar så många människors liv) och har varit föremål för mycken psykologisk forskning. Dessa rädslor skall inte här dryftas. De måste övervinnas genom kausalmedvetenheten, allteftersom denna genomsyrar och förvandlar det dagliga livet och genom aspirantens vägran att skänka dem någon uppmärksamhet. Den första metoden bygger för framtida karaktärsstyrka och hindrar nya rädslor att tränga in. Dessa kan inte existera, när kausalmedvetenheten styr livet och individens situationer. Den andra metoden motverkar de gamla tankeformerna och låter dem till sist tyna bort i brist på näring. Det är alltså två processer som utföres: den ena låter andrajagets egenskaper oförvanskade komma till uttryck, och den andra befriar människan från trældomen under urgamla rädslor. Aspiranten finner att han stadigt frigöres från identifieringen med de grunddrifter som hittills tjänat att hålla honom fast i planetens elementära kollektiva liv. Det kan här vara av värde att påpeka att alla de viktigare drifterna har sitt ursprung i en egenskap, som människan har gemensam med planetens lägre naturriken, nämligen rädslns reaktioner, vilka leder till något slags aktivitet.^{11.4.14-21}

Men vad skall sägas om de två rädslor som i synnerhet drabbar aspiranten? Vad om rädslan för allmänna opinionen och rädslan för misslyckande? Dessa är två mäktiga faktorer i det liv som är fyllt av tjänande, och de hindrar många.

De som börjar arbeta i enlighet med planen och lär sig tjänandets betydelse, är benägna att frukta att deras handlande skall kritiseras och bedömas orätt, att det inte skall tillräckligt uppskattas och förstås. De kräver att andra tycker om dem och berömmar dem. De mäter framgången efter anhängarnas antal och gensvar. De ogillar att deras motiv blir ifrågasatta och misskända, och när detta sker, skyndar de att häftigt förklara sig. De blir olyckliga om deras metoder, deras sätt att tjäna och deras grupps medlemmar kritiseras. De låter sig styras av felaktiga mål, som de satt upp på grundval av antal, makt eller en formulerad lära. Om deras verksamhet inte passar den grupp av intellekt som omger dem, inte motsvarar dessas teknik eller inte föredras av dem, blir de olyckliga och ändrar därför ofta sina planer och åsikter och sänker de ställda kraven tills de motsvarar den närmast omgivande massans eller de utvalda rådgivarnas psykologi

Den sanne lärjungen ser visionen. Han söker sedan ha en så nära förbindelse med sin

Augoeides att han kan stå stadig, medan han strävar att göra denna vision till verklighet. Hans avsikt är att åstadkomma det som ur världens synvinkel förefaller omöjligt. Detta gör han i vetskap om att han inte förverkligar visionen genom att välja det opportuna eller onödigtvis anpassa den enligt världsliga eller intellektuella rådgivares förslag. Han beaktar, men icke över hövan, allmänna opinionen och de råd han får av dem som i sina tendenser hör till Fiskarnas och inte till Vattumannens tidsålder. När han finner givet råd vara separativt, tendera att motverka harmonin och minska brödrakarleken och -harmonin, förkastar han det genast. När det visas en ständigt kritisk inställning mot andra arbetare på tjänandets fält i världen och en förmåga att se bara självilskhet och fel och tillvita andra orätta motiv och tro dem om ont, vägrar den sanne lärjungen att låta sig påverkas och går stilla och fridfullt sin egen väg fram.

Det skall eftertryckligt framhållas att i den kommande cykeln kommer det verkliga arbetet (arbetet med att andligen svetsa världen samman till en syntes och frambringa ett erkänt själarnas broderskap) att utföras endast av dem som vägrar att vara separativa och som vaktar sina ord, så att de inte yttrar något ont. Dessa är de arbetare som ser det gudomliga i alla och vägrar att tänka något ont och tillägga ont uppsåt. De arbetar med läpparna förseglade. De blandar sig inte i sin broders ensak, yppar inte det som honom angår. Deras liv präglas av förståelse och kärlek, deras mentalitet av en skolad förmåga att uppfatta det som hör till andrajaget, en förmåga som brukar ett skarpt intellekt såsom en naturlig följeslagare till ett kärleksfullt väsen.

Dessa människor, vilka har till uppgift att inleda den nya tidsåldern, har lärt sig förtegenhetens konst. De drivs ständigt av en alltomfattande kärlek. De låter sig inte förledas till den vanliga personkritiken och fördömer aldrig andra. De drivs av viljan att skydda. Dem skall betros arbetet med att fostra livet i den nya tidsåldern.

För dem som ännu inte nått denna evolutionsnivå, ännu inte ser så klart eller är så självdisciplinerade återstår det viktiga arbetet att på en lägre nivå arbeta med sina likar. Deras egenskaper och förmågor för dem samman med dem som liknar dem. De arbetar inte i en sådan ensamhet, och deras arbete är i yttre mening mer framgångsrikt, men inte alltid.

Det måste ihågkommas att i de storas ögon är allt arbete av lika stor betydelse. Glöm ej detta och sök se livet rätt, inte med människogjorda och farliga skillnader. En lärjunge, som ännu inte har den mer skolade arbetarens mer fullständiga vision och som lär sig det offentliga arbetets första element, kan med alla sina misslyckanden och grova dumheter göra lika bra ifrån sig som en äldre lärjunge med bredare kunskap och erfarenhet.^{11.4.37-43}

Alla som läser dessa anvisningar uppmanas att glömma sina tycken för och emot och bortse från de hinder som ofrånkomligen finns i den egna personligheten och hos alla som arbetar i fysiska världen handikappade av förstajaget. Alla som arbetar uppmanas att minnas att tillfället är hos oss nu och för en tid framåt, att det inte varar för evigt. Obetydliga anledningar till friktion människor emellan, misslyckanden i den ömsesidiga förståelsen, de små fel som har sina rötter i förstajaget och som, när allt kommer omkring, är övergående, själviska strävanden och illusioner – allt detta måste övervinnas. Om de som arbetar utövade icke-identifiering i vetskapen om att Lagen verkar och att planetregeringens avsikter till sist måste förverkligas och om de lärde sig att aldrig kritisera varandra i tanke eller ord, skulle världens räddning gå skyndsamt framåt och den nya tidsåldern, tidsåldern av kärlek och inlysning, taga sin början.^{9.6.23}

Några råd och uppmaningar av sammanfattande art

För det första: Håll inte fast vid någon som helst form. Alla former är bara experiment och når med tiden den punkt, där de befinner sig i jämvikt för att då antingen överges eller vitaliseras.

För det andra: minns att alla förstajag, också ens eget, har sina skeden av ebb och flod, vilket styres av lag, periodicitetens lag. Skedena av ebb hos dem på framträdande poster vållar bestörtning hos alla dem som följer sin egen personlighet och icke sin egen potentiella gudomlighet.

För det tredje: minns att liksom det i individens liv kommer perioder av nedgång och mörker, då visionen försvagas, så sker detsamma i grupper. Minns även att visionen kommer åter efter att mörkret genomvandrats och att dag följer på natt. Motsvarande förekommer i de större cykler som gäller större kollektiv, såsom rotraser och underraser, liksom även i de stora planetariska och solsystemiska grupperna.

För det fjärde: Låt er inte nedslås, fäll inte modet! Nedslagenhet eller modlöshet har tre orsaker. Främst beror den på sänkning av organismens vitalitet. När detta sker, betyder det att emotionalhöljet kräver för mycket av organismen. I ansträngningen att få organismen att lyda det emotionalas krav och insikten om oförmågan att göra detta ligger en orsak till nedslagenhet. Detta drabbar ofta dem av er som har en finare fysisk konstitution. Boten för detta slags nedslagenhet är vila och avkoppling, som ger naturen tillfälle att rätta till obalansen. Också solen vitaliserar på nytt med prana, något som skall beaktas. Särskilt behövs sunt förnuft och även insikten om att arbetet måste lämpas efter den egna förmågan och inte efter behovet, vilket kan överväldiga.

En annan grund till modlöshet är det mentalas överutveckling, som i sin tur sliter för mycket på det emotionala och därför återigen på det fysiska. En alltför stor förmåga att se alla sidor, ett icke tillräckligt avvägt intryck av nöden i världen och en alltför snabb uppfattning av de många faktorer som medverkar i en viss sak, allt detta väcker en våldsam reaktion hos ett okontrollerat emotionalhölje. Det är här man måste odla sinnet för proportioner, förmågan att klokt avväga, att nå och behålla den mentala jämvikten. Boten ligger i insikten om att målen till sist nås med tiden och under evolutionens lopp och att inte allt beror på den egna ansträngningen.

En tredje grund ligger i det mer bestämt esoteriska, nämligen i pendlandet mellan motsatserna. När pendeln slår över mot det mörka, onda och icke önskvärda, framkallar det hos alla dem som strävar mot ljuset en spänning, som medför obehag i alla inkarnationshöljerna och förnims såsom depression särskilt i eterhöljet. Ju känsligare detta hölje är, desto kraftigare blir reaktionen på detta slags frestelse. Detta är något som särskilt hindrar aspiranterna. Det gör dem negativa och mottagliga för de tre lägre världarnas (47:4–49:7) energier och sänker vibrationstalet. Det hämmar deras effektivitet, och deras tjänande blir lidande därför. Boten för modlöshet ligger inte i att frammana en våldsam motvibration. Den ligger i att bruka mentalhöljet förnuftigt, att resonera logiskt och inse att orsaken till det sämre tillståndet ligger antingen i det egna förstajaget eller i omgivningen. Den ligger också i att stilla det mentala och därefter söka kontakt med Augoeides, därefter med den egna kausalgruppen och sist med den egna läraren. Man får aldrig glömma att läraren kontaktas i denna ordning och att den som kommer allt mer under Augoeides' ledning, också allt mer når in i den egna lärarens medvetenhet. Augoeides är alltid den förste läraren.

Sedan man i osjälvisk avsikt nått förbindelse med läraren, är nästa steg att avsiktligt och koncentrerat anstränga sig att arbeta lidelsefritt och utan begär efter att få se handlingens resultat. Om man så förfar, länge, oavbrutet och tålmodigt, blir till sist resultatet att man når ett tillstånd av jämvikt, som intet kan störa.

Det finns fem dygder, som de som valt esoterikens väg, behöver odla och som särskilt gruppen bör söka förvärva. Dessa är: 1) motivets renhet, 2) största mått av oräddhet, 3) med tankeförmåga väl balanserad fantasi, 4) urskillning som behåller endast det som är förenligt med eget högsta förnuft, 5) beredskap att experimentera.

Dessa fem dygder, parade med renhet i livet och tankekontroll, leder till framgång. Minns

även att avsikten icke är att ni skall få reda på allt som går att veta, utan endast så mycket som ni visligen kan bruka till släktets upplysning och till deras upplysning som ni, var och en i sin stad, kan påverka.^{6.5.1-9}

Cyklisk ebb och flod

Genom att förstå cyklernas lag kan vi förstå de lagar för evolutionen som ligger till grund för denna och inse att skapelsen arbetar rytmiskt. Till på köpet kan vi nå inre jämvikt, när vi studerar våra egna livsimpulser, ty också de har sina rytmiska upp- och nedgångsperioder, sin omväxling av ljus och mörker.

Växling mellan ljus och mörker, framträdande och tillbakavikande, aktivitet och passivitet kännetecknar alla formers växande och utveckling, individers såväl som nationers och rasers. Att inte förstå detta kan bli ett problem för den aspirant som gjort sig en föreställning om att kunna ständigt vandra i ljuset.^{4.9.2.3}

Monadens mest uppenbara cykel är inkarnation–diskarnation. Monaderna kan i ett hänseende indelas i två grupper: de som söker erfarenhet och självuttryck i fysiska världen och de som söker nå förståelse och känner dragning bort från fysiska världen till kausalvärlden. Psykologerna talar om extraverta och introverta människotyperna. Dessa båda grupper eller typer motsvarar de två motsatta rörelserna inkarnation och diskarnation.

Det finns aktivitets- och passivitetsperioder också i monadens erfarenhet i en viss värld, och varje sådan period omfattar många inkarnations–diskarnationscykler. Inkarnerande monader söker fysisk, emotional och mental erfarenhet och bearbetar denna efter inkarnationens slut i emotional- och mentalvärldarna. Hos aspiranten uppstår en förståelse om vad som pågår och vaknar en vilja att avsiktligt kontrollera cykelns båda rörelser: att vända den utåtgående energin i önskad riktning och att draga den tillbaka med vilja. Han söker hejda processen att utan medveten avsikt drivas ner i inkarnation och likaledes att dragas tillbaka från fysiskt liv utan medveten vilja. Därför blir han aspirant på lärjungaskapet.

Aspirantskapet börjar med att aspiranten repeterar tidigare cykler. Han ansätts av en plötsligt påkommen stimulans av fysiska drifter och emotionala begär. Denna kan följas av en cykel, där organismen och eterhöljet berövas livskraft och devitaliseras, eftersom de inte uppmärksammas. På ett sådant förhållande beror mycket av den sjuklighet och brist på vitalitet som många aspiranter och lärjungar lider av. Motsvarande process kan drabba emotionalhöljet, så att perioder av upprymdhet och ivrigaste strävan omväxlar med perioder av djupaste depression och håglöshet. I mentalhöljet kan floden ge en cykel av intensiv mental aktivitet med ständigt pågående studium och mycken eftertanke, medan den följande ebban får allt studium att verka motbjudande och själva intellektet torrt och trögt.

Alla verkliga sanningssökare är medvetna om denna ostadighet och betraktar den ofta såsom ett fel, något som måste bekämpas.^{4.9.5-9}

Känslotillstånd är alldeles oväsentliga och anger inte kausalväsendets tillstånd. Aspiranten måste söka centra sig i kausalmedvetenheten, vägra att låta sig påverkas av de växlande tillstånd som synes drabba honom och helt enkelt ”stå fast i andligt vara” och sedan ”efter att ha gjort allt, stå fast”.

Aspiranten kan nå jämvikt först efter att växling varit regeln. Cyklerna av ebb och flod kommer att fortsätta så länge som monadens uppmärksamhet skiftar mellan något av inkarnationshöljerna och kausalhöljet.

Idealet är att nå ett sådant tillstånd av medveten kontroll att människan är med vilja fokuserad i kausalmedvetenheten eller i något inkarnationshöljes medvetenhet, varvid hon åstadkommer varje sådan akt av fokuserad uppmärksamhet genom insikt om att hon därmed arbetar för att uppnå ett bestämt mål, vilket förutsätter en dylik fokusering.

Det slags tjänande som skall utföras bestämmer då var jaget är centrat, men det är samma jag,

vare sig det är tillfälligt frigjort från inkarnationshöljens (47:4–49:7) medvetande eller centrat i detta för att bättre fungera i hithörande världar. Den i andratriaden medvetna människan söker främja planen och identifiera sig med medvetenhetsaspekten. Hon strävar att fokusera sig i kausalhöljets centrum och när hon gjort det, fokuserar hon sig i mentalhöljet. Hon underkastar sig denna begränsning för att kunna lära hur hon bäst tjänar. Hon söker nå människornas medvetenhetsaspekt och inspirera dem. På motsvarande sätt fokuserar hon sin medvetenhet i emotionalhöljet för att uttrycka enhetskänslor till alla livsformer i fysiska världen eller i eterhöljet för att överföra helande och uppbyggande energier i fysiska världen.^{4.9.11-14}

Den verkliga mystikern, som nått kontakt med värld 46, har sin medvetenhet centrad i hjässcentret och nästan helt i eterhöljet. Den framskridna men världsligt inriktade människan är centrad i området för hypofysen, vilken är förbunden med panncentret. När genom esoterisk träning och kunskap relationen mellan förstajaget och kausalhöljet upprättats, finns en mittpunkt mitt i huvudet, och det är här aspiranten står fast. Detta är den viktiga punkten. Den är eterisk, ty eterhöljet har nu blivit redskapet för medvetet tjänande, avsiktlig styrning och bruk av krafter för bestämda ändamål.

Det är här magikern står fast och genom sitt eterhölje åstadkommer det magiska kreativa arbetet.^{4.9.18,19}

Från det embryoniska 46-höljet och från medvetandets fokus inom detta projicerar monaden sin medvetenhet i hjärnans mittpunkt, där det magiska arbetet med avseende på fysiska världen måste utföras. Denna förmåga att projicera medvetandet från 46-höljet till eterhöljet förvärvar lärjungen gradvis, allteftersom han i sitt meditationsarbete utvecklar förmågan att fokusera uppmärksamheten i något av eterhöljets centra. Han vinner gradvis den kontroll över medvetenheten att monaden, jaget, kan rikta denna och spela på de sju centren liksom en musiker använder musikens sju toner. När han nått detta resultat, kan han börja öva sig i mer omfattande fokuseringar och måste lära sig att draga tillbaka självmedvetna uppmärksamheten till 46-höljet och därifrån omrikta sina energier.

Cyklernas största hemlighet ligger i detta uppmärksamhetens tillbakadragande och därpå följande omriktande. Det måste i detta sammanhang ihågkommas att den grundlag, som all magi bygger på, lyder ”energi följer tanken”. Om aspiranterna mindes detta, skulle de genomlida torrhetsperioderna lättare och vara medvetna om det bakomliggande ändamålet.

De faror, som är förbundna med mittpunkten, är alltför häftiga omkastningar mellan ”land och vatten”, mellan livet i fysiska världen och den emotionala reaktionen på detta. Somliga aspiranter är för emotionala i sina reaktioner, andra för fysiska. Effekten av detta märks i mittpunkten, och resultatet blir en våldsam ostadighet. Denna ostadighet har en omedelbar inverkan på solarplexuscentret, vilket var mittpunkten för de tidiga atlantiderna och alltjämt är det i det strävande förstajagets förvandlingsprocesser. Det förvandlar och överför sakral- och bascentrens energier och är reningsstationen för alla energier, som har sina härdar i centren under diafragman.

Det finns faror med alltför tidigt och okontrollerat inflöde av andratriadenergi (kausal, 47:1, och essential, 46:1) i förstajaget. Sådan energi inträder genom hjässcentret och når de övriga centren i huvudet. Därifrån tar de den väg minsta motståndets lag anvisar, och denna väg bestäms av den inriktning aspirantens liv har i vardagen.

En annan och ganska allvarlig fara ligger i att fysiskt och emotionalt förts samman. Den visar sig däri att objektiv förnimmelse av emotionalvärlden tränger in i hjärnmedvetenheten. En av de första tendenser aspiranten blir varse är tendensen till psykisk förnimmelse av lägre slag såsom klärvoajans och medialitet. Den är en förmåga hos solarplexuscentret, som kan användas såsom dörr in i de emotionala fenomenens värld. Det kan då hända att aspiranten så uppslukas av sitt intresse för denna lägre psykism att hans högre medvetenhetsutveckling upphör. Det är här så många värdiga aspiranter går vilse, och även om det är endast tillfälligt,

förlorar de värdefull tid på fåfängt experimenterande och senvägar, när de sedan får börja om på en lägre nivå.

Det är från solarplexuscentret, som förstajaget på mänsklighetens nuvarande allmänna utvecklingsstadium vanligen låter sig styras.^{4.9.21-26}

Harmlöshet

Orsakerna till det onda i världen omkring oss, däribland de tre undermänniska rikena, ligger i människans missbruk av kraft, inte bara kraften i hennes fysiska handlande, utan också missbruk av känslö- och tankekraft, som vållar skadliga magnetiska förhållanden. Hur kan vi som individer ändra detta? Svar: genom att hos oss utveckla harmlöshet. Därför: iakttag dig själv ur denna synvinkel! Iakttag dagligen ditt uppförande – handlingar, ord och tankar – för att göra dem oförmögna att skada. Tänk med avsikt sådana tankar om dig själv och andra som är konstruktiva och positiva och därför harmlösa i sin verkan. Iakttag din emotionala påverkan på andra, så att ingen negativ emotional reaktion kan skada din nästa. Kom i detta sammanhang ihåg att våldsam, missriktad andlig strävan och entusiasm mycket lätt kan skada din nästa, så se inte bara till dina dåliga sidor utan också hur du gör bruk av dina dygder.

Om harmlösheten blir grundtonen i ditt liv, kommer du att kunna göra mera för att åstadkomma rätta harmoniska förhållanden i din personlighet än med hur mycken disciplin som helst av annat slag. Den kraftiga utrensning, som försöket till harmlöshet medför, går långt i att utmönstra felaktiga funktionstillstånd.^{2.2.24,25}

Öva därför harmlöshet med iver och förståelse, ty rätt utförd är den förstöraren av all begränsning. Dess motsats, önskan att skada, bygger på själviskhet och självupptagenhet. Den är en uppvisning av krafter, som samlats för självhävdelse, självupphöjelse och självvräddfärdigande. Harmlöshet är livsuttrycket för den som inser sig vara överallt, som lever medvetet i andratriaden, som till sin natur är enhet, som använder inklusiviteten såsom metod och som ser alla former såsom lika i det att de höljer och döljer ljuset och är blott det enda, oändliga Varats yttre former. Denna insikt visar sig i en verklig förståelse för nästans behov, en förståelse skild från känslsamhet och hänsyn till egennyttan. Den leder till den förtegenhet som växer fram ur icke-beaktande av särjaget. Den framkallar det omedelbara gensvar på det verkliga behovet som utmärker De Stora, vilka bortseende från det yttre skenet ser den inre orsaken till de förhållanden människorna märker i det yttre och inifrån denna visdom kan ge verklig hjälp och ledning. Harmlösheten medför varsamhet i omdömet, förtegenhet i talet, förmåga att avstå från impulsivt handlande och framvisande av en icke-kritisk inställning. Därmed kan enhetskrafterna ges fritt utlopp, de energier från andrajaget som synes vitalisera förstajaget och därför leda till rätt handling.

En återblick, företagen varje kväll, bör helt ägnas denna strävan. Återblicken skall avse: 1) Harmlöshet i tanke, ledande till kontroll av talet. 2) Harmlöshet i emotional reaktion, ledande till att individen blir en kanal för andrajagets enhetsaspekt (46-medvetenheten och dess energi). 3) Harmlöshet i fysisk handling, ledande till skicklighet i handlandet och den skapande viljans frigörelse. Vad individen särskilt skall iakttaga är den verkan han övar på "sig själv" (höljerna, skenjagen), på den egna utvecklingen och på medmänniskorna.^{2.2.28,29}

Räddningen undan våra tankeformer

Det följande är ämnat för aspiranter, vilka genom koncentration och meditation förvärvar tankekraft, för tänkare i världen, vilka genom tillspetsad flit och hängivenhet har det mentala (icke emotionala) ständigt riktat på något slags verksamhet, som nödvändigtvis ingår i planetregeringens plan för mänsklighetens medvetenhetsutveckling.

Det är just här, i de sätt på vilka tanken används, som skillnaden mellan svart och vit magi

framträder. Själviskhet, hänsynslöshet, hat och grymhet kännetecknar de arbetare i mental-materien, vilkens drivkraft under många inkarnationer varit egen upphöjelse, personligt förvärv av ägodelar, egen njutning och tillfredsställelse, oavsett hur de därmed skadar andra. Dyliga människor är lyckligtvis få, men det är lätt att tillägna sig en dylik inställning, och många behöver akta sig, så att de inte tanklöst anträder egennyttans väg.

De som är inriktade på den gudomliga helhetens medvetenhetsaspekt, kännetecknas av att de stegvis och stadigt växer in i gruppmedvetenheten och gruppansvaret, att de sätter första-jagets önskemål åsido och visar en kärleksfull anda. Från denna synpunkt betraktade kan människorna ordnas i tre stora grupper:

1. Den stora majoriteten människor, som varken är goda eller onda utan bara icke tänkande. De är helt försjunkna i massmedvetandet och vet inte om att de är här för att utveckla verklig självmedvetenhet och förvärva den för detta uppdrag nödvändiga utrustningen.

2. Ett mycket litet antal människor, som avgjort och avsiktligt arbetar på det ondas sida. De är mäktiga i fysiska världen, men deras makt är tillfällig, inte evig. Den kosmiska lagen, enhetens lag, är för evigt emot dem, och det tillfälligt verksamma onda skall till sist förvandlas till gott.

3. Ett betydande antal människor, som är pionjärer in i andrajagets rike, vårdare av den aspekt av esoteriken som närmast skall uppenbaras för mänskligheten. Denna grupp består av osjälviska och intelligenta människor, som är verksamma på alla områden, aspiranter, lärjungar och invigda.

Människorna i första gruppen tänker inte. Människorna i de två andra grupperna är i färd med att börja tänka och tillämpa tankelagarna. Det som här närmast skall avhandlas är hur aspiranterna använder sin tankeförmåga. I *En avhandling om kosmisk eld* finns mycket sagt om tänkandet, men här skall lämnas några praktiska ideer och uppslag till hjälp för de genomsnittliga aspiranterna i deras arbete.

Låt oss först och främst minnas att ingen aspirant, hur uppriktig och hängiven han än är, är felfri. Vore han det, vore han ingen aspirant utan en adept. Alla aspiranter är alltså själviska, alltså fallna för dåligt lynne, retlighet, vrede, nedslagenhet och ibland rentav för hat. Ofta kan denna vrede och detta hat väckas genom det som kallas rättskänsla. Andras orättvisa, grymhet mot människor och djur och medmänniskors hat och elakhet framkallar motsvarande reaktioner hos dem själva och vållar dem mycket lidande och mycken fördröjning. Ett måste man alltid minnas. Om en aspirant väcker hat hos en medarbetare, om han framkallar hans vrede och om han bemöts med ogillande och motstånd, är det därför att han själv inte är alldeles harmlös, utan därför att det hos honom alltså finns frön till stridigheter, ty det är en livslag att vi får vad vi ger och framkallar reaktioner i enlighet med vår aktivitet, om den så är fysisk, emotional eller mental.

Det finns vissa slags människor som inte tillhör denna kategori. När en människa nått ett visst högre stadium, är hennes fall ett annat. De grundtankar hon söker förmedla, det arbete hon fått i uppdrag att utföra, den banbrytande insats hon strävar att göra kan framkalla, och framkallar ofta, hos dem som inte förmår uppfatta skönheten i hennes arbete och riktigheten i den sanning hon uttalar, ett hat och en vrede som vållar henne mycket besvär och som hon inte bär eget ansvar för. Denna fiendskap kommer från bakåtsträvare och känslomänniskor, och man bör komma ihåg att den i stort sett är opersonlig, så att, även om den riktas mot henne, den gör det därför att hon är bärare av en idé. Men här handlar det inte om dessa högre utvecklade, utan om esoterikstuderande som får lära sig att det inte bara är så att de sällan tänker utan även att de tänker fel, eftersom de drivs till tankeverksamhet genom reaktioner, som har sitt upphov i deras lägre natur, bygger på själviskhet och kärlekslöshet. Och all reaktion är i grunden och till sitt ursprung fysisk eller emotional, aldrig rent mental.

Det finns tre läxor, som varje aspirant behöver lära.

För det första att varje tankeform, som han bygger, bygger han på impuls av något begär, någon känsla eller fantasi. Mera sällan byggs den i ljuset av någon kausalidé, alltså någon intuition. Men hos flertalet är den impuls som driver mentalmaterien till aktivitet emotional, ett starkt, mer eller mindre själviskt begär.

För det andra att varje sålunda byggd tankeform antingen blir kvar i hans egen aura eller söker sig till ett förnummet mål. I det förra fallet ingår den i en tät mur av dylika tankeformer, vilka omger honom eller utgör hans mentalaura. I den mån han skänker den uppmärksamhet, växer den och kan bli så stor att den utestänger verkligheten för honom eller så stark att han blir offer för det han byggt. Tankeformen blir då starkare än sin skapare, så att han blir besatt av sina egna ideer och drivs av sin egen skapelse. I det senare fallet söker sig tankeformen till en annan människas eller grupps mentalaura. Här ligger begynnelsen till ont magiskt arbete, vari ett starkare intellekt tvingar sin vilja på ett svagare. Om den söker sig till en grupp, sammansmälter motsvarande känslostyrda former (som finns i gruppauran) med den, eftersom de har samma vibrationstal. Då sker detsamma i gruppauran som har skett inom den individuella begränsningssfären: gruppen omger sig med en hämmande mur av tankeformer eller blir besatt av någon idé. Här ligger förklaringen till allt sektväsen, all fanatism och vissa slag av sinnessjukdom, såväl kollektiv som individuell.

För det tredje att tankeformens skapare (i detta fall en aspirant) förblir ansvarig. Formen förblir knuten till honom genom hans levande avsikt, och därför måste både formens resultat och arbetet med att förstöra formen som han byggt vara hans skörd. Detta gäller alla tankar som klätts i fysisk form, goda såväl som dåliga. Den som skapat dem är ansvarig för sitt skapelseverk. Exempelvis har 44-jaget J. fortfarande mycket arbete med de tankeformer som kallas den kristna kyrkan. Både Christos–Maitreya och Gautama Buddha har visst avslutande arbete kvar att utföra, men inte så mycket med de former, som var tänkta som bärare av principer de förkunnat, som med de individer som utvecklats genom att tillämpa dessa principer.

För aspiranten, som alltjämt är i färd med att lära sig tänka, är problemet dock ett annat. Han är fortfarande benägen att bruka mentalmaterien för att därmed uttrycka sina missuppfattningar av verklighetsideerna. Han är alltjämt fallen för att med tankekraft uttrycka vad han tycker om och vad han ogillar; han är fortfarande böjd att bruka mentalmaterien att möjliggöra förstajagets begär. Varje ärlig aspirant kan vittna om detta.

Många aspiranter bekymrar sig mycket för hur de skall vakta sina tankar och skydda formulerade ideer. Somliga tankar är ideer klädda i mentalmateria och stannar kvar i mentalvärlden. Dit hör abstrakta föreställningar och svagt uppfattade fakta om det esoteriska livet, vilka ilar förbi genom tänkarens intellekt. De är inte så svåra att vakta, ty deras vibrationer ligger så högt och uppfattas så svagt att de som förmår kläda dem i mentalmateria, alltså formulera dem begripligt för mentalmedvetenheten, är så få att risken för att dylika formuleringar får en olämplig spridning är mycket liten.

Också de meddelanden, vari de esoteriska lärarna ger sin undervisning, behöver skyddas för obehöriga. Kretsen av dem som förmår uppfatta dessa meddelanden vidgas nu något, och dessa tankeformer upptar ofta emotionalmateria genom aspirantens begär att sanna det han fått veta, få det bekräftat och så förmedla det till sin grupp, vars kunskapsörst är lika stark som hans egen. Ibland är detta tillåtet och ibland inte. Om det är förbjudet, skall aspiranten vägra att låta emotionalmateria häfta vid den mentala tankeformen och formulera något i saken. När inget begär att tala finns och när strävan är att hindra materia från att samlas runt kärnan, byggs en annan tankeform, som träder emellan och skyddar.

De vanligaste tankeformerna och de som vållar störst besvär är uppgifter, ibland detaljerade sådana, om människors arbete och personligheter, grunden till sådant som mycket lätt kan urarta i skvaller och förtal. Hur skall man hindra sitt medvetande från att överföra sådant till

en annans? Det osanna i tankeformen devitaliserar man med kärlek, bryter sönder det med en motriktad tankeform av frid och harmoni och genom att avsiktligt rikta en kärleksfull tanke till den människa som lögnen, skvallret eller förtälet avser. Det eventuellt sanna i tankeformen kan man inte utplåna med tänkande utan tar man upp i hjärtcentret och förvandlar med kärlekens alkemi.

Ni som vet så mycket mera än genomsnittsmänniskan, inser att ett livsmissstag kan vara skördebetingat eller ha sin grund i att ett gott motiv tillämpats felaktigt. I ett dylikt fall deltar ni inte i det allmänna skvallret, för ni inte uppgiften vidare. Vad er anbelangar, har den tankeform, som byggts omkring uppgiften, hamnat i en återvändsgränd. Sedan bygger ni en motriktad ström av goda, kärleksfulla tankar, som ni sänder till er verkligt eller skenbart felande medmänniska. Det är vänliga och hjälpsamma tankar, tankar som stärker modet och strävan mot det högre, tankar om vis tillämpning av de läxor man kan lära av den ovisa handlingen. Ni får inte bruka tvång, ty starka tankare får inte otillbörligt påverka andra, utan sänd en mild ström av förvandlande kärlek–visdom.^{8.3.1-19}

En mäktig tankeform kan verka liksom en bumerang. Den kan återvända, laddad med ökad styrka, till den som skickade den på dess uppdrag. Ett starkt hat, som klätts i mentalmateria, kan återvända till sin upphovsman, laddat med den hatade individens energi. Om aspiranten gjort sig skyldig till detta hat, kan detta vålla kaos i hans liv. Hata icke, ty hatet återvänder alltid dit, varifrån det kommit.

Ett starkt begär efter materiell vinning leder med tiden till förvärv av det begärda. Men vad gäller aspiranterna, finner de i de flesta fall att de inte längre hyser någon åtrå efter ägodelar, utan betraktar dylika snarare som bördor, eller att de under tiden kommit att förvärva mer än de behöver och knappt vet vad de skall göra med allt som de fått. De har kommit till allt klarare insikt om att de inte behöver det de begärt och inte begärt det de behöver.

En mäktig tankeform, som är bärare av längtan efter andlig inlysning – inflöde av kausalt ljus, mottagande av kausalideer – eller efter erkännande av läraren, 45-jaget, kan medföra en sådan flod av ljus att aspiranten bländas och således kommer i besittning av en rikedom av andlig energi, för vilken han icke är redo och vilken han icke kan bruka. Den kan till aspiranten attrahera en fantasiform om någon av De Stora och så driva honom djupare in i emotionalvärlden med dess illusionism. Härav behovet av ödmjukhet, av längtan efter att få tjäna och den självglömska som kommer därav, om man skall bygga sant och riktigt. Sådan är lagen.

En tankeform kan också verka förgiftande. Den är måhända inte stark nog att taga sig ur sin upphovsmans aura (mycket få tankeformer är det) och nå sitt mål i en annan aura för att där samla kraft och sedan återvända dit, varifrån den kommit. Men den kan ha en egen vitalitet, som kan förbittra och ödelägga aspirantens liv. Han kan inte gå framåt i medvetenhetsutveckling, ty hans kontakt med högre, till andrajaget hörande medvetenhet har avbrutits genom mental självförgiftning. Hans syn blir förvrängd, hans karaktär anfrätt och han kan inte göra sig kvitt detta mental-emotionala gift hur han än försöker och hur klart han än (teoretiskt) ser orsaken till sitt elände. Detta är en mycket vanlig svårighet, ty den har sin grund i det själviska förstajaget och har ofta en så stor anpassningsförmåga att den synes icke kunna bekämpas med direkt metod.

Aspiranten måste också vara på sin vakt emot att bli besatt av sina egna mentalföreställningar, vare sig dessa är tillfälligt riktiga eller i grunden felaktiga. Alla föreställningar som är riktiga är det för tillfället och måste med tiden intaga sin plats som delsanningar inom en större sanning. En människa kan ha uppfattat några av de mindre viktiga principerna i esoteriken så klart och vara så övertygad om sin föreställnings riktighet att hon glömmet den större helheten och bygger en tankeform om den delsanning hon har insett. Denna delsanning kan dock visa sig vara en begränsning, som håller henne fången i ett tankefängelse och så

hindrar henne att gå framåt. Hon kan bli så viss om att själv äga sanningen att hon inte kan inse sanningen i vad någon annan framför. Då har hon glömt att den egna medvetenheten alltid är mycket begränsad, att den sanning hon kanske äger har kommit henne till del genom den egna kausalmedvetenheten, vilken alltid är färgad av sitt departement och sedan formulerats av den egna separativa mentalmedvetenheten. Om hon blir en dylik fanatiker, lever hon bara för denna lilla sanning, kan inte se någon annan, tvingar den på andra och blir därför mentalt obalanserad, även om världen betraktar henne såsom psykiskt frisk.

Hur skall en människa skydda sig mot dessa faror? Hur skall hon bygga rätt? Hur skall hon bevara den jämvikt som möjliggör för henne att inse sanningen, bedöma riktigt och så bevara förbindelsen mellan det mentala och kausala både vad avser henne själv och vad avser medmänniskorna?

Först och främst genom att ständigt öva harmlöshet. Detta innefattar harmlöshet i talet, i tanken och följaktligen också i handlingen. Det är en aktiv harmlöshet, som förutsätter ständig verksamhet och vaksamhet. Det är inte en passiv och anpasslig "tolerans".

För det andra genom att dagligen vakta tankens dörrar och kontrollera tankelivet, inte tillåta vissa tankegångar, motverka vissa gamla tankevanor med konstruktivt kreativt tänkande, förvisa förutfattade åsikter till uppmärksamhetens utkanter, så att nya horisonter kan skönjas och nya ideer vinna insteg. Detta förutsätter daglig och stundlig vaksamhet men endast tills gamla tankevanor övervunnits och den nya rytmen upprättats. Då upptäcker aspiranten att uppmärksamheten är så koncentrerad på de nya andliga ideerna att de gamla tankeformerna inte kan fånga hans intresse utan att de dör av näringsbrist. Det ligger en uppmuntran i denna tanke. De tre första åren blir svårast. Därefter är intellektet upptaget med ideerna och inte med tankeformerna.

För det tredje genom att vägra leva i den egna tankevärlden för att i stället träda in i idévärlden och i den allmänmänskliga tankeströmmen. Idévärlden är kausalvärlden. Den mänskliga tankeströmmen finns i mentalvärlden. Aspiranten måste fungera fri i båda världarna. Märk noga formuleringen. Det menas inte att han måste fungera fritt, vilket skulle betyda att han kunde göra det med lätthet, utan att han måste fungera fri – oberoende av det kollektiva tryck, den konsensustrans, som råder i människans världar). Genom ständig, daglig meditation (och bemästrande av hylozoikens mentalsystem, vilket han sedan gör till föremål för sin meditation, ty meditation kan inte "mala tomt") gör han det första. Genom omfattande beläsenhet och medkännande intresse och förståelse gör han det andra.

För det fjärde måste hon lära sig att frigöra sig från sina egna tankekapelser och låta dem fylla den uppgift för vilken hon sände iväg dem. Denna fjärde process består av två: 1) Genom att bruka ett mystiskt yttrande sliter hon det band som håller kvar den idébärande tankeformen i hennes mentalaura. 2) Genom att frigöra sin mentalitet från idén, när hon väl sänt ut den på dess uppdrag, lär hon *Bhagavad-Gītās* läxa om att "arbeta fri från identifiering".

Dessa två processer förlöper olika i enlighet med aspirantens utvecklingsnivå, erfarenhet och ställning. Envar får själv formulera det yttrande, varmed han sliter bandet, och envar får själv, ensam och utan hjälp, lära sig att bortse från de tre världar, vari han arbetar, i strävan att främja sin idé om det arbete som skall utföras. Han får själv lära sig att draga tillbaka sin uppmärksamhet från den tankeform han byggt att uttrycka denna idé i vetskapen om att i den mån han lever i kausalmedvetenheten och energi från andratriaden strömmar genom honom, i samma mån uttrycker hans tankeform kausalidén och fullgör sin uppgift. Den hålls samman av andratriadens enhetsenergi, inte av förstatriadens begärsenergi. Han utför sitt arbete i orsaksvärlden, idévärlden, kausalvärlden, inte i verkningarnas värld, fysiska världen. Det fysiska uttrycket lyder då automatiskt kausalidén.^{8.3.24-34}

LA 2014-11-20.